

навчання через мотивацію актуальності здобуття освіти, формування індивідуального підходу та системності навчання, підтримку всіх проявів індивідуальності студентів, створення умов, сприятливих для навчання, перевага діалогу над монологом, стимулювати саморозвиток студентів. Запровадження практичної діяльності в освітній процес.

Такими чином, у процесі підготовки спеціалістів з економіки в умовах електронних освітніх середовищ, важливу роль відіграє готовність викладачів до роботи в таких умовах. В таких умовах підготовки студентів важливим фактором виступає стан ІТ-інфраструктури закладу освіти, доступність до мережі Інтернет, комп'ютерної техніки як студентів так і викладачів.

Література

1. Створення сучасного електронного курсу в системі Moodle : навч. посіб. / Н. В. Морзе, О. П. Буйницька, Л. О. Варченко-Троценко. – Кам'янець-Подільський : ПП Буйницький О.А., 2016. – 232 с.
2. Кононець Н. В. Роль інформаційно-освітнього середовища закладу вищої освіти при ресурсно-орієнтованому навчанні студентів у вищій школі / Н. В. Кононець // Засоби навчальної та науково-дослідної роботи. – 2018. – С. 31–45.
3. Балюк В. О. Організаційно-методичні умови формування інформаційно-комунікаційної компетентності майбутніх фахівців економічного профілю / В. О. Балюк, Н. В. Кононець // Tendenze attuali della moderna ricerca scientifica. Stuttgart, Deutschland. – 2020. – № 5. – С. 66–68.

ДОСВІД НАУКМА ЩОДО ПЕРЕЗАРАХУВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАВЧАННЯ ЗДОБУТИХ У НЕФОРМАЛЬНІЙ ОСВІТІ

Іванова Н. Ю.¹, Корольова О. О.²
Національний університет «Кієво-Могилянська академія»
¹ivanovanu@edu.kiev.ua; ²korolyovaoo@edu.kiev.ua

Протягом всього життя кожна людина отримує певні знання: на заняттях у навчальних закладах, на тренінгах, конференціях, літніх школах, олімпіадах, читаючи книжки, з засобів масової інформації, у процесі виробничої діяльності. Такий процес називають навчанням впродовж життя, незалежно від того здійснюється він формально, тобто у навчальному закладі, чи неформально, шляхом самоосвіти. Отже, навчання впродовж життя – це все цілеспрямоване навчання, що здійс-

нюється на постійній основі для вдосконалення знань, умінь і компетентностей.

Ще до початку Болонського процесу у 1972 р., поняття «навчання впродовж життя» (Lifelong Learning – LLL) ввела в обіг Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки, культури (ЮНЕСКО). Тоді ж було визначено п'ять складових поняття «навчання впродовж життя»: потреби й права людей на навчання впродовж життя; формування комплексного підходу між формальним і неформальним контекстами навчання; адекватне фінансування для указаних видів навчання; охоплення навчанням усіх людей, починаючи з наймолодших і закінчуючи найстаршими; пошук шляхів демократизації доступу до навчання.

У дев'яності роки реалізація концепції навчання впродовж життя стала одним із напрямів діяльності Європейського Союзу. 1996 р. на засіданні Організації економічного співробітництва й розвитку (ОЕСР), у якому брали участь міністри освіти європейських країн, були зроблені висновки про те, що з початку ХХІ ст. навчання має стати необхідним і доступним для всіх.

У зв'язку з економічною кризою і зростанням безробіття концепція навчання впродовж життя стала особливо актуальною. Неформальна освіта немає вікових обмежень. Вона стала одним з інструментів розв'язання соціально-економічних проблем в європейських країнах. Неформальне навчання швидше реагує на потреби ринку праці і забезпечує конкурентноспроможність людини. Крім того, сприяє й підвищенню культурного рівня людини, соціальному прогресу європейської людської спільноти.

Через два роки після підписання Болонської декларації на саміті в Празі (2001 р.) 32 міністри освіти і науки європейських країн прийли рішення доповнити Болонську декларацію 1999 р. концепцією навчання впродовж життя. Зокрема, було вирішено, що людина має право отримувати потрібну кількість залікових кредитів упродовж життя. Не тільки у формі навчання у ЗВО, але й шляхом самоосвіти.

«У майбутній Європі, яка будується як суспільство та економіка засновані на знаннях, стратегія навчання протягом життя необхідна для того, щоб відповісти на виклики конкурентноздатності використання нових технологій, покращення соціальної єдності, рівних умов і якості життя» [1]. Зараз здобуття знань, умінь і компетентностей має набути постійного характеру, починаючи з дитячого саду і до пенсійного віку. Одним із шляхів безперервної освіти є неформальна та інформальна освіта.

Згідно з Законом про освіту «Неформальна освіта – це освіта, яка здобувається, як правило, за освітніми програмами та не передбачає присудження визнаних державою освітніх кваліфікацій за рівнями

освіти, але може завершуватися присвоєнням професійних та/або присудженням часткових освітніх кваліфікацій.

Інформальна освіта (самоосвіта) – це освіта, яка передбачає самоорганізоване здобуття особою певних компетентностей, зокрема під час повсякденної діяльності, пов'язаної з професійною, громадською або іншою діяльністю, родиною чи дозвіллям.

Результати навчання, здобуті шляхом неформальної та/або інформальної освіти, визнаються в системі формальної освіти в порядку, визначеному законодавством» [2].

Втілюючи в життя концепцію безперервної освіти – НаУКМА прийняла рішення перезараховувати результати неформальної/ інформальної освіти. Для цього мають бути запроваджені певні процедури визнання формального, неформального, неофіційного навчання. Це питання розглядалося на засіданні навчально-методичної комісії університету.

Було вирішено:

– право на визнання результатів навчання у неформальній освіті поширюється на здобувачів усіх рівнів вищої освіти;

– визнання результатів дозволяється для дисциплін, які передбачені навчальним планом певної освітньої, освітньо-наукової програми;

– обсяг визнаних результатів навчання добутих у неформальній/інформальній освіті не може перевищувати 10 % загального обсягу кредитів, передбачених освітньою, освітньо-науковою програмою;

– визнання результатів навчання набутих у неформальній освіті відбувається шляхом перезарахування або проведення атестації;

– правила перезарахування мають бути різними для різних рівнів освіти: бакалавр, магістр, докторський рівень.

Згодом було вирішено, що будуть перезараховуватися і дисципліни, яких немає в навчальному плані, але компетентності з цих дисциплін збігаються з компетентностями самої освітньої програми. Ці дисципліни перезараховуються в рамках дисциплін вільного вибору.

Важливим завданням було визначення механізму перезарахування. Треба було знайти відповідь на такі питання:

– які сертифікати приймати, які ні;

– яким чином визначитися з балом після зарахування, як визначити кількість годин і кредитів, опанованих студентом;

– як визнати навчальні досягнення за конкретним сертифікатом і перевести їх в кредити ЄКТС;

– це лише перезарахування чи ще додаткова атестація.

Якщо проводиться атестація – це означає, що на викладача лягає додаткове навантаження (розробка білетів, проведення екзамену), а студент фактично складає екзамен. Тим самим порушується основний принцип перезарахування як процес визнання в формальній

освіті результатів неформальної освіти. Після ретельного обговорення було вирішено відмовитися від проведення атестації і лише перезарахувати дисципліну.

Зазначені питання знайшли своє відображення в Положенні «Про порядок та процедуру визнання в Національному університеті «Кієво-Могилянська академія» результатів навчання здобутих у неформальній/інформальній освіті». В Положенні прописано процедуру перезарахування, прописані вимоги до сертифікатів, які будуть прийматися для перезарахування дисципліни. Також було визначено, що у разі перезарахування середній бал, який виставляється, становить 80 (тобто С за шкалою ЄКТС).

Література

1. Priorities of the European Higher Education Area. – 2020
2. Про освіту : закон України // Відомості Верховної Ради України. – 2017, № 38–39, ст. 380), розд. 1, ст. 8.

ВПЛИВ РЕГУЛЮЮЧИХ ОРГАНІВ НА РОЗВИТОК МЕДІАОСВІТИ: ДОСВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ

Приходькіна Н. О.

*ДЗВО «Університет менеджменту освіти»,
м. Київ, вул. Січових стрільців, 52-а, e-mail: prykhodkina2019@gmail.com*

Життя в сучасному світі неможливо уявити без медіа (засобів масової інформації та комунікації), до яких прийнято відносити друковану пресу, телебачення, кінематограф, радіо, звукозапис, інтернет. Починаючи з середини ХХ ст. медіа стали невід'ємною частиною життя людей. Саме з цього часу відбувалося становлення та розвиток медіаосвітнього руху у провідних країнах світу (Великобританія, Канада, Сполучені Штати Америки, Австралія та ін.).

До процесу медіаосвіти населення активно включені регулятивні органи в таких країнах як Великобританія, Австралія, Канада, Ізраїль, Нова Зеландія, Чилі, Румунія, Туреччина. Дещо випадають з мейнстріму Сполучені Штати Америки, в яких Федеральна комісія з комунікацій (Federal Communications Commission) не бере участі в ініціативах та проектах в галузі медіаосвіти. Регулятивні органи в сфері комунікацій виконують три основні завдання:

- 1) стимулювання та координація досліджень і наукової роботи в галузі медіаграмотності на національному рівні;